

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ NONCE CASANOVA

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΒΕΛΟΥΪΝΟΥ

Ν και η Ζουλάικα δεν ήταν τόσο ωραία όσο η Φάτμα κι' η Άμνινα, ή δυο νόμιμες γυναίκες του Βεδουίνου Μπελκάζεμ, αυτός μονάχα εκείνη αγαπούσε. Γι' αυτόν, τρία μόνο πράγματα στον κόσμο ήταν άξια της πατρίας του: 'Η Ζουλάικα, το άλογο του και η έφημος με τις άμμοθιλλές της, τους άντικατοπτρισμούς της και τους κινδύνους της.

'Η κουτία (το σπίτι) της Ζουλάικας βρισκόταν μέσα στην καρδιά του χωριού κι' η πόρτα της κατάρτησε από γλασκιά, φύλλια και βασιλικούς.

αύλης της, δεν άνοιγε παρά στο σφοδρό του έρωτευμένου Μπελκάζεμ, του ύπερφανου αυτού όδηγο καρabanιών, που ήξερε την έφημο και τα κατάρτια της όσο κανένας άλλος.

Πόσο την αγαπούσε τη Ζουλάικα τον ό Μπελκάζεμ!... Πόσο λάτρεινε τα ταχυρίνια ματάκια της που μοιάζαν με του έλαφου και πετούσαν φλόγες που του έκαιγαν την καρδιά! Πόσο λαχταρούσε, όταν ήταν μακριά της, τη δροσερή της τη φωνή, του χορού της που δεν ξετρελλαινε, το κορμί της που το λύγιζε σαν άγγιόγυατα και του ξένναγε τόσες επιθυμίες στην κάθε του κίνηση και στην κάθε του στάση!...

— Έλασι ό άγαπητέ μου, ό κύριος της ήμέρας μου και της νύχτας μου! τοίλεγε συχνά, ανάμεσα σε δυο φιλογερά φίλια της ή Ζουλάικα. Τα φίλια σου, Μπελκάζεμ, γλυκέ μου Άμπουχαμίμ, είνε πιο γλυκά κι' άπ' του κορυμιά το μέλι.

Τόν ειχε βγάλει «Άμπουχαμίμ» (πατέρα των πισσυνιών), γιατί αυτός, ό ύπερφανος βασιλιάς της έρήμου, που δεν τόν ιρωμάζε ότε τόν σιμουύν, ότε τόν χαμπουμπι, ότε ή δίψα, ότε τα θηρία, όταν βρισκότανε μπροστά της γινότανε ήμερος και γλυκός σαν νάχε καρδιά πισσυνού... .

Μιά μέρα όμως που ότε ή Ζουλάικα, ότε κανένας άλλος τόν περιέμενε, ό Μπελκάζεμ γύρισε ξαφνικά στο χωριό και κοικουλωμένος με τόν άσπρο του μπουρνούζι τράβηξε κατ' ευθείαν για την κουτία της άγαπημένης του.

Ό καιρός ήτανε καλός, ή άγάτη του μεγάλη, μεγάλη κι' ή άνυπομονησία του να βρεθί στην άγκαλιά της γλυκειάς του... .

'Αλλοίμονο όμως!... 'Η Ζουλάικα δεν βρισκόταν στην κουτία της. Βρήκε μονάχη τη σκιά της 'Αΐζα κι' έμαθε άπ' αυτή πως ή πολυαγαπημένη του πήγαινε ταχυικά, όταν αυτός έλειπε, και συναντούσε τόν Μπέν 'Αχμετ, έν άλλο λεβεντόπαιδο της έρήμου πουχε κάποιο μαγαζάκι κοντά στο φρούρι κι' άκόνιζε τις χάρμπες (μαχαίρια) των περαστικών και τόν αναχωριανών του.

'Αφού έκανε τη γλώσσα της σκιάδας να λυθή, χαρίζοντας κατι μικροπράγματα που ειχε φέρει απ'έξω, κρόφτηκε, παραμόνευε και βεβαιώθηκε πως όλα τα λόγια της 'Αΐζας ήσαν αληθινά. 'Οτόσο δεν έκανε τίποτε και την άλλη μέρα, γελαστός όπως πάντοτε, κι' όπως πάντοτε φορτωμένος από δωρά, ξαναπήγε στο σπίτι της Ζουλάικας.

Αυτή τη φορά τη βρήκε εκεί... Και τι δεν της κουβάλησε εκείνη την ήμερα! Κοκάλινα αυγά γεμάτα μύσκο άπ' τόν Ιράκ, κεντητές κελεμπιές από τη Βαγδάτη, χρυσά φλουριά της Δαμασκού, καντιωμένους κορυμάδες του Μαρόκου και μά γκαυτούρα από τόν Κάιρο, κτρινοπράσινη σαν τόν λάβαρο του Προφήτη.

— Ω, κόρη των ματιών μου! της ειπε. Κάθε φορά που σε ξαναβλέπω μου φαίνεται πως χαιδέω τη Μαύρη Πέτρα της Μέκκας!...

—'Ηλιε μου! του απάντησε εκείνη. Σαναξέστανέ μου τόν αιμα που πάγωσε όσο ήσουν μακριά μου.

—Θά σου τόν ξαναξεστάνω με τα χίλια μου χάρδια, ό πολυαγαπημένη μου, αλλά πρέπει να ξαναφύγω άπόψε... .

'Η Ζουλάικα, όταν άκουσε πως θά ξαναφύγε ό καλός της, άφρησε να ξεφύγει από τόν στήθος της ένας λυγμός που της έκοψε την ανάσα.

—Γιά τόννομα του 'Αλλάζ! φώναξε ή Ζουλάικα. 'Η καρδιά μου κομματιάσεται με την ιδέα ότι θά φύγης πάλι... .

—Μπορείς όμως νάρθης κι' έν μουζύ μου! της απάντησε ό Μπελκάζεμ. Δεν θά φύγω με καρδιάνι αυτή τη φορά... Φεύγω μόνος, με την γκαμήλα μου, για τόν Γκέμπελ 'Ασφαρ, που άπέχει πέντε μέρες άπ' τόν Σάκιρ.

—Έφερεις καλά πως μόνια δύσκολο, καλέ μου Άμπουχαμίμ, νάρθω μαζί σου... Περιμένω τη μάνα μου να μούρθη από τη μιά στιγμή στην άλλη... .

—Μά θά ξαναγυρίσουμε πριν τόν πεγγαγιά γιομίζει... Θά περάσουμε τόσο άσφαρρα, τόσο εύτυχιωμένα... 'Αν έρθεις, θά σου χάρισω ένα κουτί με χίλια ωραία πράγματα, που μόλις τα ίδεις, δεν θάχης τη

δύναμι να ξεκολλήσης από πάνω τους τα μάτια σου.

Δέν ήθελε ν' άκούση περισσότερα ή Ζουλάικα για να κρεμαστή σαν τρελλή στο λαμό του και να ξεχάση τόν Μπέν 'Αχμετ.

'Υστερα από λίγες ώρες οι δυο έρωτευμένοι ταξιδεύανε μαζί μέσα στην άτέλειωτη έφημο, εκείνη μέσα στο άράπικο καρσί που ήταν καλά στερεωμένο επάνω στην κιαπούρα της γκαμήλας, κι' έκεινος ακολουθώντας πεζός.

'Η Ζουλάικα μαγευμένη άπ' τόν καθαρίο ουρανό, αγιοτραγουδούσε τ' άγαπημένο τραγουδάκι του Μπελκάζεμ:

'Άσε με να βασιλέγω στην καρδιά σου κι' όλοι οι βασιληάδες θά γίνουν σκλάβοι μου.

Και κάθε τόσο άνοιγε τόν κουρτινάκι του καρσιού και τοστέλνε με τόν χέρι της ένα φιλί... .

'Αξαφνα, ό Μπελκάζεμ σταμάτησε την γκαμήλα, φέριξε γύρω του με μάτια κι' άνοιγοντας τόν μπουρνούζι του, έβγαλε από μέσα ένα κουτί και τη χάρμπια του.

—Νά τόν δωρο που σουάξα, άγαπημένη μου! της ειπε πετώντας της τόν κουτί άπ' τόν άνοχτό καρσί στα πόδια της. Για δες και τη χάρμπια μου... Μου την άκόνισε σήμερα ό Μπέν 'Αχμετ... Τόν ξέφερεις τόν Μπέν 'Αχμετ... 'Εκείνο τόν λεβεντόπαιδο τόν άκόνιστη... Μου την άκόνισε τόσο καλά, που κόβει σαν τόν γιαταγάνι τόν μπέη.

'Η Ζουλάικα, στο άκουσμα μόνου του όνόματος τού Μπέν 'Αχμετ, χλόμιασε κι' αισθάνθηκε τόν γονάτι της να τρέμουν, αλλά τόν πρόσωπο τού Μπελκάζεμ ήταν τόσο γαλήνιο κι' ή ματιά του τόσο γλυκεία, ώστε γρήγορα έδιώξε τόν φόβο άπ' την καρδιά της, χαμόγελα εύτυχιωμένη και ξανάκλεισε τόν κουρτινάκι του καρσιού... .

'Αξαφνά μιά διαπεραστική φωνή θηρίου που τόν σφάραζον άντήχισε μέσα στην έφημο, που σ' άκουσιό της θά ράγιζε και πέτρα, αν ύπηρχαν πέτρες σ' αυτήν την άτέλειωτη έφημο... Τί φωνή! Τί θήριος!... Τέτοις φωνές μόνου μέσα στην έφημο σε τέτοις περιστάσεις φτάνουν ός τ' ατία τού άνθρώπου.

'Η Ζουλάικα ειχε άνοιξει τόν κουτί για να θαυμάση τόν δωρο τού Μπελκάζεμ. Μόλις όμως άπλωσε τόν χέρι της για να παραμερίσει τόν χρυσόχαρτα και τόν βαμάκια που τόν σκεπάζαν από μέσα, έπάγωσε από τόν τρόμο, γιατί ειδη τόν ίδιο τόν Χάρο με τόν μάτια της. Σκορπιοί κίτρινοι, φαριμακεροί σκορπίστηκαν και έπετάχτηκαν πάνω στην ποδιά της κι' άρχισαν να τρέχουν σ' όλο της τόν κορμί και να την κεντούν, ένω συγχρότως δυο έχιδνες σφύριζαν κ' έτοιμαζόντουσαν να χύσουν κι' αυτές μέσα στο αιμα της τόν δικό τους φαριμάκι.

Πανικόβλητη, τρελλή άπ' την άγωνία της, ή Ζουλάικα προσπάθησε να βγί άπ' τόν καρσί και να πηδήσει κάτω, αλλά κατάλαβε πως ό Μπελκάζεμ την ειχε σφιχτά δεμένη από τη μέση.

Με την ήρεμη φωνή του ό «Πατέρας των πισσυνών» της ειπε τότε:

—'Η χάρμπια αυτή, άγαπημένη μου, που την άκόνισε ό Μπέν 'Αχμετ, κόβει καλύτερα κι' από τόν γιαταγάνι τού μπέη.

Περάσανε μερικά λεπτά μέσα σε μιά φρίκη που δύσκολα περιγράφεται, στη φρίκη της άγωνίας της ωραίας Ζουλάικας, της ήρεμίας τού Μπελκάζεμ και της συνένωσης οιωτής της έρημου... .

Κι' όταν ή φωνή της δυστυχιωμένης γυναίκας έγινε ρόγχοι θανάτου, ό Μπελκάζεμ έβασε τόν καρσί άπ' τη ράχη της γκαμήλας και τόν άφησε να κατακυλιέται κάτω στην έφημο με τόν τραγικό του φορτίο. 'Η Ζουλάικα, μαρμαρωμένη άπ' τόν δηλητήρια τών σκορπιών και τών έχιδνών, παράλυτη άπ' τόν τρόμο κι' άπ' τούς πόνους, δεν ειχε πια τί δύναμι ότε να κουνηθή, ότε και να μιλήσει. Τότε ό Μπελκάζεμ πλησιάζοντας τη χάρμπια του στο λαμό της, της ειπε χωρίς να χάση διόλου ή φωνή του τη γλώκα της:

—Θά σου κόψω τόν κεφάλι, πολυαγαπημένη μου, για να μη μετρώσει ό 'Αλλάζ να σ' άρπάξει άπ' τα μαλλιά και να σε πάη στον ουρανό του. Είνε πιο καλά για σενα να μείνεις στη γή, κοντά στο Μπέν 'Αχμετ, που ξέρει ν' άκονίση τόσο καλά μιά παλιοχαρμάτα και να την κάνη να κόβη καλύτερα άπ' τόν γιαταγάνι τού μπέη... . Νά, ίδες!

Και γρήγορος σαν άστρατη έκοψε τόν κεφάλι της άγαπημένης του, που κίλησε κάτω μπρός στα πόδια του... .

Σέ λίγο ό Μπελκάζεμ γύρισε μόνος στο χωριό του, καβάλλα στη γκαμήλα του, ήμερος, με την καρδιά ξελαφρωμένη, γιατί δεν τού μένανε πια παρά δυο πράγματα μόνου για να μοιάζον την άγάτη του. Τό άλογο του κι' ή έφημος με τούς κινδύνους της.

